

Det allerhøieste Rescript fortsattes derpaa saaledes:

„Efterat et nyt Folkething er blevet valgt, ville Vi herved allernaadigst have Dig som Vor Premierminister bemyndiget til at foranledige, at den forenede Rigsdag det snarest muligt tager den i fornævnte Vort Budskab omhandlede Sag under Behandling, og til paa Vore Vegne, i Henhold til Grundloven af 5te Juni 1849 § 4, for Kongeriget's Vedkommende at opfordre Rigsdagen til at give Samtykke til den i Budskabet betegnede Ordning af Thronfølgen.

Dermed skeer Vor Villie. Befalende Dig Gud!

Skrevet paa vort Slot Christiansborg, den 4de Marts 1853.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

(L. S.)

C. A. Bluhme.

Til

Hr. Geheimeconferentsraad Christian Albrecht Bluhme, Storfors af Dannebrogen og Dannebrogsmænd, Premierminister for Kongeriget Danmark.“

Ifølge dette allerhøieste Rescript er det saaledes min Pligt at opfordre Rigsdagen til at tage denne høist vigtige Sag under Behandling, og dernæst opfordre Rigsdagen til at afsætte denne Ordning af Thronfølgen et grundlovmæssigt Samtykke. Naar jeg opfordrer den forenede Rigsdag til at tage denne Sag under Behandling, saa kan jeg ikke undgaae at forestille den ærede Rigsdag, hvor høist ønskeligt det er og maa være, at denne Sag nyder Fremme saa hurtigt som muligt, og saa summarisk i Henseende til alle Formerne, som den ærede Rigsdag selv finder det passende og lovligt. At Sagens hurtigt mulige Behandling

er høist nyttig og nødvendig, ligger klart for Dagen. Det er af Vigtighed for os i vore Forhold indad, det er af Vigtighed udad, det er af Vigtighed for Sagen selv. Denne Sags Ordning er den Grundvold, hvorpaa den Ordning skal skee, til hvilken vi Alle, Rigsdagen, Folket og Regeringen, see hen, nemlig den indre Organisation af Monarchiet. Denne Grundvold maa være for Haanden, før der kan bygges videre. Det er tilvisse ogsaa af Vigtighed med Hensyn til Forholdet udad. De Magter, der have understøttet Regeringen i dens Bestræbelser for at tilvejebringe de Formaal, som nu tildeels ere naaede, og som endelig ere naaede, naar Rigsdagen antager det kongelige Budskab, have havt Europas Interesser og Ligevægt for Øie; de have antaget, at dermed var udført noget Nyttigt, de have sandelig ogsaa antaget, at der for det danske Monarchie er udført noget meget Nyttigt; de have anseet det for et stort Gode for det danske Monarchie, at Sagen kan ordnes saaledes som nu foreslaaet i det kongelige Budskab. Det vilde være beklageligt, isald den Tanke kunde vinde Rum hos de forskellige Cabinetter, at selve Nationen ikke erkjender det for et stort Gode, at selve Nationen dvæler med at give sit Samtykke til denne Ordning. Følgerne heraf skal jeg ikke betegne; Ingen kan betegne dem eller forudsee dem; ønskelige synes de i alt Fald ikke at kunne blive. Ogsaa i andre Henseender, baade udad og indad, er det vistnok af Vigtighed, at Sagen fremmes saa hurtigt som muligt. Europas Tilstand for Tiden er tilvisse saaledes, at enhver Nation, større eller mindre, i Fred og Ro kan ordne sine egne Anliggender, men Ingen kan forudsee, hvorlænge denne Ro vil vare, Ingen kan forudsigte, hvilke Følger det kunde lede til, at udsætte mange vigtige indre nationale Spørgsmaal's Afgjørelse; de kunde derved see en Oplosning imøde, som kan blive farlig, og som i ethvert Tilfælde er tvivlsom. Det forekommer mig, at man bør benytte Tiden, medens man har den. For Sagen selv troer jeg, at dens hurtigt mulige Fremme og Afgjørelse er høist vigtig. Som jeg før nævned, er jo Ordningen af denne Sag bleven mulig ved Imødekommen fra fremmede Magters Side;